

In 't midden latend of de bescheidenheid van den spreker het citaat hier wel op zijn plaats deed zijn, was mijn volgende vraag, of de heer Wertheim mij kon zeggen, hoeveel betrekkingen en functiën hij zool bekleepte.

„Nee, ik heb dat nooit opgeteld. Het gaat mij als die leidekkers, die zóó hoog klimmen, dat ze maar niet naar beneden kijken, anders worden ze duizelig... niet van de hoogte, maar van het gevaar,” werd er aan toegevoegd.

En toen ging de spreker vanzelf voort:

„Want — dat kan ik u wel zeggen... het kan u misschien interesseeren — het is een zwak van mijn karakter, dat ik nooit neen kan zeggen. Alsmij iets wordt opgedragen dan kan ik niet weigeren en waar ik moeilijkheden zie, tracht ik die niet te ontgaan, maar ze te overwinnen. Ik beschouw mij weleens als een van die honden, die zonder eenig nadenken in 't water springen om hun

De bovengang in de woning van den heer Wertheim.

een dwaasheid, maar ik voel toch altijd een zekeren prikkel om iets te beginnen en te beëindigen, waarin anderen wellicht niet gemakkelijk zouden zijn geslaagd... Dat is geen lofspraak, maar een verontschuldiging...

„... Maar ik ben wel overtuigd, dat nu voor mij het oogenblik is gekomen om te verminderen. Niets is zoo gewenscht voor een mensch als om zijn eigen moderateur te zijn. De erkenning van de noodzakelijkheid om terug te

meester te redden. Het is een natuurlijke neiging van mij om moeilijkheden te bekampen. Ik zou haast zeggen: *C'est plus fort que moi.*”

— „Ik kan mij trouwens begrijpen, dat als men al zoo lang als u bezig is en zoo veel succes heeft gehad... dat mendan...”

„Koppig wordt? Ja, dat is ook wel zoo. Ik moet zeggen: het is zeker wel